

הדלקת נרות: 17:35

צאת הצום : 18:45

צאת הצום לר"ת: 19:26

גמר חתימה טובה!

# ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

## ביחד



### בעל שמחפש אמא

תחת המעטה הגברי והשרירי והחזות הגדולה של הבעל נמצא ילד קטן, ילד שזקוק לחום ואהבה של אמא. לא בחנם אומרים שהבעל קשור מאד לאמא שלו. הוא זקוק להרבה חום ואהבה. כשהוא התחתן הוא עזב את אימו, וכעת נחוצה לו אמא חדשה.

גברת יקרה, דעי לך שמיום שהתחתנת איתו את האמא שלו! לכן תהיי אמא שלו. שימי לב למצוקות שלו, למה שחסר לו, כי זהו נושא מאד רגיש וטעון אצל האישה. לכן גברתי, עליך לדאוג לו ולצרכיו כמו שמאמא דואגת לבנה. כשהוא חוזר מהעבודה תקבלי אותו בסבר פנים יפות, הוא מצפה לזה. תהיי רגישה לצרכיו... אם הוא חיוור ושאל אותך: למה אתה חיוור? יש לך אנמיה? חסר לך ברזל? שאטחן לך 100 גרם מסמרים... תתקשרי אליו לעבודה, תבררי איך הוא מרגיש, מה הוא אכל היום, תאמרי לו שאת מתגעגעת אליו ומחכה לו...

ומה עם מחמאות לאיש? נשים יקרות, אתן צריכות לדעת שגם האישה זקוקה למחמאות ועידודים לא פחות מאשר האישה. מעצם טבעו, כגבר שכלתן, הוא לא ידגיש את הצורך הזה ולא תמיד אפשר להבחין בצורך הזה, כי הוא לא מביע את הרגשות שלו בקלות. עליכן לגלות רגישות לכך. המחמאות מעצימות לו את האישיות, מחזקות לו את הביטחון העצמי, וכך הוא יוכל להנהיג את הבית יותר טוב. הוא תקע מסמר, תהללי אותו כל יום מחדש. וכל כך למה? מפני שעד שהוא תקע את המסמר לקח לו בערך חצי שנה...

זאת ועוד, לפעמים קורה שהאיש מתפרץ בזעם, צועק ואומר: למה את לא מבשלת כמו אמא שלי?! למה את לא מנקה כמו אמא שלי?! איפה אמא שלי...! והיא מחזירה לו בקולי קולות: לך לאמא שלך, למה רדפת אחרי שנתיים? הנה הגט, לך תתחתן איתה! נמאס לי לשמוע על אמא שלך... והיא לא מבינה שהבעל הזה מחפש אמא.

אם הוא היה אומר את אותם מילים בטון רך, בניגון שקט, בקול קצת בכיניני: תבשלי כמו אמא שלי... תנקי כמו אמא שלי... תהיי אמא שלי... זה היה מתקבל אחרת. גברתי, עליך לדעת שזהו הטון שאליו הוא התכוון, לכן תהיי אמא שלו. ואפילו אם יש לכם כמה משרתים, את הדברים הפרטיים שלו את צריכה לעשות עבורו, כי דברים אלה תורמים לחיבה וקירוב.



## פרשת השבוע



### פיוס

אמר הכתוב: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם לפני ה' תטהרו". יום הכיפורים הוא היום הקדוש ביותר בשנה שבו נכנס האיש הקדוש ביותר בבית המקדש שהוא הקודש הקודשים. הכהן הגדול מתפלל שם תפילה קצרה ומתכפרים לעם ישראל העוונות. כל זה בתנאי אחד – "... לפני ה' תטהרו" כלומר חייבים לחזור בתשובה. ללא זה כל עבודת הכהן גדול וכל הקורבנות לא יכפרו.

תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר. במה דברים אמורים – במצוות שבין אדם למקום, אבל מצוות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. כלומר אין הדבר תלוי רק בתשובתנו אלא בעיקר במחילת החבר לנו. ובאמת מי הוא החבר הקרוב ביותר לאדם? זה אשתו וילדיו, וזה בעלה וילדיה. ומי יכול לומר שלא פגע באשתו, ומי זו שיכולה להגיד שלא העליבה את בעלה.

איך מפיסים? פיוס אינה אמירת סליחה וזהו. זה הרבה יותר עמוק. לדוגמא: איציק הלך ברחוב ולפתע הבחין בשונא שלו שהולך מקדימה מלפניו. חשב איציק בליבו שזו ההזדמנות הכי טובה להחזיר לו כדי רשעתו, הוא התקרב אליו בשקט בצעד מהיר והנחית עליו כזו סטירה עד שהאיש שמע באזנו צפצוף... כשהסתובב אותו האיש גילה איציק לתדהמתו שזה לא השונא שלו... אם איציק יבקש עכשיו סליחה זה יפסיק לו את הצפצוף באוזן? זה יבטל לו את הכאב? בוודאי שלא! אמירת הסליחה לא מבטלת שום כאב, אם כן מה צריך איציק לעשות?

ראשית הוא צריך לקחת אותו לקופ"ח לעשות צילום לסת לראות שהכל במקומו. שנית ייקח אותו למסעדה ויתן לו לאכול כדי לראות שתפקודו טוב, ואח"כ יקנה לו זר פרחים גדול, יגיש זאת לפניו ויאמר לו: אתה סולח לי!!! זה נקרא עד שירצה את חברו.

בדיוק כך אנחנו צריכים לנהוג אחד כלפי השני, בשבוע הזה אשה תקבל את בעלה כשהוא חוזר בסבר פנים יפות, תכין לו מטעמים שהוא אוהב, תשתדל לא להעביר שום ביקורת... גם הבעל מצדו ישתדל לדבר אליה בנחת, ירבה במחמאות, יקנה לה משהו וירשום לה פתק... ובהגיע ערב יום הכיפורים יבקשו סליחה זה מזה ואז יאמר עליהם – "סר עוונכם וחסאתכם תכופרו". ולסיום נא לא לשכוח לבקש סליחה מההורים לפייס אותם כדי שיתכפר לנו עוון ביטול כיבוד אב ואם וגם יתקיים בנו – "... למען יאריכון ימך". יהי רצון שזוכה לגמר חתימה טובה לשנה טובה ואריכות ימים.

גמר חתימה טובה – אבנר קוואס

שדכן ישב ושמע מבחור רווק איזו כלה בדיוק הוא מחפש,

ואז אמר: אני חייב להגיד לך, אישי הצעיר, שכלה כזאת שאתה מחפש, גם יפה, גם עשירה, גם מיוחסת ועם נדוניה ענקית, צריכה להיות משוגעת כדי להתחתן איתך.

בסדר, ענה הבחור, לא אכפת לי שתהיה גם משוגעת...

בדיחה



"כשאדם עובר עבירה ונאנח עליה, האנחה נדבקת בקדושה ומביאה אותו לידי תשובה" (רבי נחמן מברסלב)

## פתגם השבוע

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה למייל: [betenuh@gmail.com](mailto:betenuh@gmail.com)



**עונשים מתקנים**

כשרוצים להטיל עונש על איחורים, חוצפה, התנהגות לא הולמת וכדומה, אפשר לתת לילד לכתוב חיבור או מאמר בתוך כותלי בית הספר בנושאים הללו. למשל, הילד מאחר בצורה כרונית. נא להניח לפניו ספרים בנושא שיפור המידות (אורחות צדיקים, פלא יועץ, סדרת תיקון המידות וכדומה) ושיכתוב חיבור בנושא מעלת מידת הזריזות או לחילופין בגנות מידת העצלות. ואולי כדאי שִׁיְרָצֶה את החיבור לפני התלמידים.

לאחר עונש כזה, ותוך כדי כתיבה, הוא ילמד ויפנים את חשיבות הזמן, את מעלת הזריזות ואת ההפסד שיש בעצלות. בפעולות אלה אנו מפתחים אצלו גם את תפיסת העתיד.

דוגמא נוספת: ילדים בגילאי שש עד עשר, מתחילים להבין שכסף יכול לספק הנאות כגון: ארטיק, וופלים, קרמבו וכד'. אם ילד לוקח ממתק מהמכולת, אסור לבזותו ולקרוא לו גנב, כי ילד לא גונב אלא לוקח בלי רשות. במקרה כזה כדאי לתאם עם בעל המכולת שכאשר האבא או האמא יגיעו עם הילד לחנות, המוכר יקבל מהילד את מה שהוא לקח בלי רשות, כמובן, בלי לבזותו.

בפעולה כזאת הילד קצת מתבייש, וזה דבר נפלא, שייזכר אצלו לאורך זמן. זהו עונש מתקן ללקיחת חפצים ללא רשות. אפשר גם לתת לו לכתוב חיבור בנושא 'יהי ממון חברך חביב עליך כשלך'.

**עונש נורמלי**

עלינו ההורים להשתדל להעניש עונש כזה שהילד יכול לעמוד בו. ישנם עונשים מאד נפוצים שמשמשים בהם מורים בבתי הספר והילד לא יכול לקיימם. נתקלתי במקרים שבהם המחנך הורה לילד להעתיק את כל פרקי אבות עם ניקוד, או שהמורה אמרה לתלמידה לכתוב אלפיים פעם - 'אני לא מאחרת יותר'. עונשים מהסוג הזה מייאשים את הילד מלתקן, ובנוסף, הם לא חינוכיים. אף ילד לא יעתיק ספרים שלמים עם ניקוד, ואף ילדה לא תכתוב אלפיים פעם משפט סיוזיפי ומעצבן.

אדרבה, הדברים הללו יגרמו להם התניה שלילית ויצרו אצלם התנגדות למורים. כאן המקום לומר שלשלוח ילד הביתה למספר ימים בגלל איחורים או חוצפה וכדומה הוא דבר שלילי לחלוטין.

שאלתי פעם 'איש חינוך' אחד: מה אתה מרוויח מזה שאתה נותן לילד להעתיק פרק שלם עם ניקוד, או שולח אותו הביתה לשבוע או לשבועיים? הוא אמר לי: כדי שיתחנך ויהיה ממושמע. ענית לו: אתה יוצר אצלו ריאקציה שלילית ותסיסה, ואתה גורם לו לשנוא את החומר שאותו הוא כותב, וגם את כל המערכת. ובנוסף לזה ברור שהוא לא ישב בבית אלא ישוטט ברחובות. וכאן אתה מפסיד את הילד לגמרי.

**סיפור לשבת**



**האור החיים הקדוש**

בתקופה שהתגורר רבינו בסאלי שבמרוקו, התגורר ברבאט הסמוכה יהודי שהיה עשיר גדול, והתהפך עליו הגלגל עד שהתרושש לגמרי מנכסיו. יצא האיש ונדד בערי מרוקו, על מנת לחפש תעסוקה לפרנס את בני ביתו הרבים שהיו סמוכים על שולחנו. ביטחוננו היה חזק בבורא עולם, שיוזמן לו כדי שאסוף סכום כסף נכבדי שאפשר לו ומצבו החל להשתפר אט-אט, עד שאסוף סכום כסף נכבדי שאפשר לו לשוב לעיר מוצאו. בדרכו חזרה לביתו, עבר בעיר סאלי - עירו של ה"אור החיים" - אשר בה היה לו ידיד ומכר משכבר הימים.

מכיוון שנקלע למקום בערב שבת, ולא הייתה לו שהות להגיע לעיר רבאט לפני שבת, הוזמן הלה על ידי חברו להתארח אצלו בשבת קודש. נענה האיש להזמנה בשמחה, ואף מסר לו את צרור כספו, שהרוויח בתקופת נדודיו לשמירה עד צאת-השבת. במוצאי שבת לאחר ההבדלה, ניגש מיודעינו האורח למארחו, וביקש את הפיקדון שהפקיד בידיו. אך לתדהמתו כפר הלה בכל, "לא הפקדת בידי אף לא פרוטה אחת" - אמר לאורח הנדהם. משעמד האורח על דעתו, והתחנן בפניו להשיב לו את כספו, שעמל עליו זמן רב ביגיעה רבה. הרעים עליו המארח בקולו: "האינך מתבייש? בביתי לנת ועל שולחני אכלת, ולבסוף אתה קם ומעליל עליי עלילות דברים?!!"

ראה היהודי, שבטובות לא יעלה בידו להוציא את כספו מידיו של הרמאי, והחליט לתובעו לדין תורה אצל רבנו חיים בן עטר. ניגשו שניהם לבית הרב, ושטחו את טענותיהם לפני הרב, הלה טוען, שהפקיד את כספו בידי חברו, והלה טוען, לא היו דברים מעולם. שאל ה"אור החיים" הקדוש את האורח: "האם היה עד ביניכם בשעה שהפקדת ממונך בידו?!" השפיל האיש את עיניו ואמר: "לא היה עד בינינו, המעשה היה סמוך מאד לכניסת השבת, ולא הספקתי להעיד על כך עדים, רק זאת אני זוכר, שבזמן מסירת הכסף ישבנו שנינו תחת עץ, ואז הוצאתי מכיסי את צרור הכסף ומסרתיו לו."

מיד אורו עיניו של הרב, באומרו לאורח: "גש נא לעץ הזה והזמן אותו להעיד את עדותו". המפקיד, שהכיר ברבנו שהינו קדוש ובעל מופת, יצא מיד לדרכו לזמן את העץ לבוא להעיד, בלי להרהר אחר הדברים. ואילו המארח נשאר בבית הרב.

כעבור כמה רגעים, אמר הרב, כמסיח לפי תומו: "בוודאי הגיע כבר האיש אל העץ" - "מה פתאום, רבי!!" השיב המארח כלאחר-יד - "בדין רחוק העץ, ואינו יכול להגיע אליו כל כך מהר". התבונן הרב באיש הכופר בפיקדון, בתתו בו מבט נוקב, ואמר: "קום והשב לו ליהודי את כספיו". לפליאתו של האיש, כיצד חרץ הרב את גורלו ללא שמיעת היעד, ענה הרב: "אם טענתך צודקת, שלא היו דברים מעולם, והלה לא הפקיד מאומה בידך, מהיכן יודע אתה את מקומו של העץ?!" ללא אומר ודברים, החזיר האיש בבושת פנים את צרור הכסף לבעליו. מיד לאחר מכן ניגש האורח ל"אור החיים" הקדוש, נישק את ידיו, והודה לו, על כי בחוכמתו גילה את האמת, ודן דין צדק.

במהלך שנת ה'תשנ"ח התגלתה מחלת חשוכת מרפא בגופו של נער, בנו של אחד מיקירי ירושלים התורניים. אביו של הנער שמע בעצת חבריו ועלה לבית העלמין בהר הזיתים, שם נעמד להתפלל לרפואת בנו ליד קברו של ר' חיים בן עטר, "אור החיים" הקדוש. משסיים לומר את פרקי התהלים המיוחדים לתפילה על החולה, קיבל על עצמו ללמוד מדי שבת שבת בספר "אור החיים". לתדהמתם של הרופאים, הבן החל להתאושש, ולא עבר זמן רב עד שהבריא לחלוטין.

זמן קצר לאחר מכן שמע האב, כי הרב של רמת חן, הרב יעקב יוסף אויערבך, איבד את מאור עיניו בעקבות החמרה במחלת הסוכרת.

הרופאים טענו בכל תוקף שאין תרופה או טיפול רפואי כלשהו שיכולים להשיב לו את ראייתו. מיהר האיש לביתו של הרב אויערבך והציע לו לפקוד את קברו של ר' חיים בן עטר. "ייבקש הרב חנינה בעד נפשו שיאירו עיניו כמקודם, כדי שיוכל מכאן ולהבא ללמוד כל שבוע בספר "אור החיים". הרב התקשה להאמין, כי ישועתו תבוא ממעשה זה. ברם, לאחר הפצרות מרובות, נסע יחד עם האב להר הזיתים, נעמד ליד קברו של הצדיק ושפך לבו כמים. הוא ביקש שיתעוררו עליו רחמים רבים בזכות הצדיק, שיאירו עיניו, כדי שיוכל ללמוד מדי שבת בספר "אור החיים". בשובו לביתו פתח הרב אויערבך את הספר, שהיה בספרייתו. לתדהמתו הבחין, כי הוא יכול לראות מעט מעט, כמתוך ערפל. למחרת ניסה שוב ואז כבר ראה טוב יותר, ובתוך ימים ספורים נפקחו עיניו לגמרי. הרופאים הודו, כי מדובר בנס רפואי של ממש. כמה צדקו חכמי ונציה שכתבו בהסכמתם לספר: "הטועם מעירות דבשו- יאירו עיניו, כי כשמו כן הוא: אור החיים".

(עין חמד)



**קו המשפחה העולמי**

ייעוץ והכוונה עם יועצים ללא עלות

בנושאי שלום בית וחינוך ילדים

בימים א-ה בין השעות 09:00-23:00

הפנייה ליועצים/ות מוסמכים בכל רחבי הארץ

חיג מחו"ל +972-796990699

9421\*